

Det Har Altid Været Dig

Layla Hagen

Kapitel 1

Hunter

"Klar til at smutte?" spurgte jeg min bedste veninde, Josie.

"Helt sikkert."

Vi befandt os i Hamptons til en brunch, som en af mine klienter havde holdt i anledning af fjerde juli.

"Hvad er klokken egentlig?" mumlede Josie. Hendes øjne blev store, da hun tjekkede sin telefon.

"Hunter, den er allerede tre. Vi når ikke over til Amelia i tide. Hun giver os en skideballe, hvis vi kommer for sent."

"Ikke hvis vi kommer med hendes yndlingsdessert," sagde jeg.

Amelia var min tante. Vi skulle over at spise middag hjemme hos hende i Brooklyn.

"Det er klart. For det at bestikke folk med mad *er* jo trods alt din yndlingsstrategi." Hun sendte mig et smil.

Josie Gallagher kendte mig bedre end nogen anden. Efter at have sagt farvel forlod vi bygningen, sprang ind i min BMW og kørte forbi et virvar af newyorkere, der netop var ankommet til Hamptons.

Jeg var glad for, at vi skulle tilbringe resten af dagen sammen med min familie. Amelia elskede at fejre højtider, og fjerde juli var en af hendes yndlings. Det var en oplagt mulighed for at samle os alle sammen – mine fire fætre og kusiner, Josie og mig. Amelia var mere end blot en tante for mig. Hun havde mere eller mindre opfostret mig. Nu, hvor jeg tænkte over det, havde hun også mere eller mindre opfostret Josie.

Da vi kørte hen over Shinnecockkanalen og lige ind i en trafikprop, spekulerede jeg på, hvor smart det egentlig havde været at køre til Hamptons i dag, når nu vi vidste, at vi skulle nå tilbage til min tantes årlige fest. Men jeg havde ikke kunnet sige nej til brunchen. Jeg ejede et af landets største selskaber for ejendomsvurdering, -udvikling og -handel, og klienten, som havde inviteret mig, håbede jeg ville indgå endnu en aftale med mig.

"Tak, fordi du tog med mig i dag," sagde jeg.

Hun satte sit mørkebrune hår op i en hestehale og sendte mig endnu et af sine vidunderlige smil. Jeg spurgte med jævne mellemrum Josie, om hun ville med mig til arrangementer. Alting var bare ti gange sjovere, når jeg havde min bedste ven med mig.

"Når som helst. Åh ... og hvis du skulle få lyst til også at købe min yndlingsdessert, når du svinger forbi efter Amelias, er det helt okay med mig."

"Det skal jeg nok. Var der ellers andet?"

"Hey, frist mig nu ikke."

Jeg lo og rettede opmærksomheden mod vejen. Ud af øjenkrogen lagde jeg mærke til, at Josie sad og kiggede på sin telefon. Det havde hun gjort et par gange, siden vi forlod brunchen.

"Hvorfor bliver du ved med at tjekke din telefon?"

"Jeg har sendt mine forældre noget i anledning af fjerde juli. Det er en overraskelse. Jeg kan slet ikke vente med at høre fra dem."

"Hvad sendte du til dem?"

"Deres yndlingsdessert."

"Hvem er det nu, der bestikker nogen?"

Hun trak på den ene skulder og var ét stort smil. "Hey, vi har været venner i femten år. Det er vel på høje tid, at jeg aflurede et par af dine tricks. Desuden bestikker jeg dem ikke. Jeg ... håber bare, at det vil motivere dem til snart at besøge mig." Hendes forældre boede i Montana.

Josie og jeg havde gået på den samme skole. Vi havde været venner, lige siden hun var kommet i slagsmål med skolens bølge, hvor jeg havde forsvaret hende. Hun havde været femten, og jeg var sytten. Hun havde været ved min side lige siden. Jeg havde afskyet det i starten som en hvilken som helst anden teenager, der ikke brød sig om at have en yngre pige rendende i røven på sig.

Men Josie var vokset i min anseelse, og inden længe var det mig, der rendte i røven på *hende*. Hun syntes altid at komme i problemer. Jeg havde ingen anelse om, hvornår Josie og jeg blev bedste venner. Ligesom det også var gået totalt hen over hovedet på mig, hvornår min veninde havde udviklet sig til en toplækker kvinde. Hun var høj og kurvet med lange stænger. Hun fristede mig som bare fanden, men jeg vidste bedre end at give efter for den slags instinkter.

"Hvorfor fløj du ikke over for at besøge dem?" spurgte jeg.

"Jeg står midt i en kæmpe sag. Jeg kan simpelthen ikke tage fri."

Jeg vidste lige præcis, hvad hun mente. Når først man var hoppet ind i statens hamsterhjul, var man enten hundrede procent i det eller slet ikke. Josie var en succesrig advokat, men det vanvittige antal timer, hun var nødt til at lægge i jobbet, slog selv mine. På et eller andet tidspunkt i nær fremtid havde jeg tænkt mig at overraske Josie ved at flyve hendes familie herover på ferie. Jeg blev bare nødt til at finde på noget smart i den anledning. Min bedste ven var ikke fan af ekstravagante gaver.

"Vi burde have planlagt det sådan, at vi var taget direkte hjem til Amelia efter arrangementet," mumlede Josie. "Men jeg vil virkelig gerne have den her kjole af."

Pis. Jeg havde virkelig ikke lyst til at have det billede i mit hoved. Hun havde en stram, hvid kjole på og høje hæle, der allerede havde skabt røre i mine tanker hele morgenen.

"Jeg ved det. Jeg har også brug for at komme af med det her jakkesæt," svarede jeg. Der var ikke noget, der hed afslappet brunch med en klient.

Vi var heldige og nåede ind i byen med lidt ekstra tid tilovers. Jeg satte Josie af først. Hun sprang næsten ud af bilen og standsede kun lige for at se sig over skulderen. "Glem nu ikke min dessert."

Jeg grinede. "Jeg tør ikke vise mig uden."

Josie

Min telefon bippede endelig med en besked, da jeg kun havde to metrostop tilbage. Jeg havde skiftet så hurtigt som muligt til en bomuldskjole med spaghettistropper. Jeg vrakkede med tæerne i klipklapperne. Det her sæt tøj var perfekt til julivarmen.

Mor: Vi har lige fået de søde sager. De er LÆKRE!

Hele min familie havde en sød tand. Jeg kunne levende forestille mig min mors ansigtsudtryk, da hun modtog pakken. Jeg holdt telefonen tættere ind til mig og smilede til de andre passagerer i metroen. Energien var en helt anden nu end ved min daglige tur på arbejde, hvor alle havde travlt og enten klamrede sig til kaffekopper eller allerede skrev fanatisk på deres bærbare.

Nu var alle afslappede, i festhumør. Jeg fik endda øje på et par passagerer, der havde små flag i hånden. New York transformerede sig til fjerde juli. Nogle af passagererne snakkede om at tage på skovtur ovre i Central Park. Andre havde tænkt sig at tage fyrværkerirundfarten.

At tilbringe fjerde juli hos Amelia var en tradition. Hun var som familie for mig, og det samme var Hunters fætre og kusiner.

Når det kom til Hunter selv, var den bedste beskrivelse vist, at "det var kompliceret". Jeg havde været vild med ham dengang, da jeg mødte ham for første gang, men hvem ville ikke have været det? Selv som syttenårig havde Hunter set ud som en mand. Men det var et sværmeri, jeg havde begravet for længst ... eller det troede jeg i det mindste, jeg havde. For det meste. Med lysebrunt hår, strålende blå øjne og en krop, der fik mig til at savle, osede manden jo så meget af maskulinitet, at bare det at være i samme rum som ham kunne være svært. Men trediveårige kvinder var ikke 'vilde med nogen'. De datede og havde forhold, og hvis de var heldige, fandt de nogen, som slog benene væk under dem. Nogen at gifte sig og få børn med. Det ville jeg gerne have. Jeg havde endnu ikke haft heldet med mig, men jeg var vedholdende, når det kom til dating-delen.

Amelia boede i et lavtliggende lejlighedskompleks i Brooklyn med sin mand, Mick. Da jeg ankom, var Hunters fætre og kusiner der allerede: Tess, Skye, Ryker og Cole.

"Hej Josie. Hvor er Hunter? Jeg troede, I tog til Hamptons sammen," sagde Tess.

"Han er på vej. Vi blev nødt til at skifte først. Han kommer også med noget dessert."

Tess lyste op. "Se, nu begynder det at ligne noget."

Skye gnubbede sig grinende på maven. Ryker og Cole krammede mig. Jeg havde mødt dem alle til en fødselsdagsfest for flere år siden. Jeg kom selv fra en stor familie – jeg har to brødre og en søster – men Winchestersøskende var virkelig noget for sig.

Jeg havde straks givet Ryker øgenavnet "flirten". Jeg havde fejlagtigt døbt Cole "gentlemanden", før jeg rettede det til "charmetrolden". Tess var "orkanen" – hun satte ofte standarden og satte alle i sving. Ærligt talt havde jeg mødt så mange mennesker, at det at huske navne ofte var sværere end at give dem kælenavne. Skye havde været den eneste generte i familien, selvom det havde ændret sig henover årene. Jeg elskede alle i familien af hele mit hjerte.

Jeg havde ikke mere end lige fået sagt hej til alle, før Hunter ankom med blomster, den lovede æbletærte og panna cotta – min favorit.

Jeg lagde mærke til hans rynkede pande, inden han gik ud i køkkenet til Amelia. Han havde været i godt humør, da han satte mig af. Hvad havde ændret sig siden da?

Det blev jeg nødt til at finde ud af.

Kapitel 2

Hunter

Jeg gik ud i køkkenet først, hvor en åleslank kvinde med gråt hår sat op i en stram knold stod og kiggede til stegen. Amelia smilede til mig, da jeg rakte hende buketten med blomster og desserten.

”Tak skal du ha’.” Netop som jeg bukkede mig for at kysse hende på kinden, gik Amelias radar i gang, og hun spurgte: ”Hvad er der galt, min dreng? Du virker fjern.”

Hun havde ret. Jeg havde tjekket min private mail for første gang i en uge, inden jeg forlod min lejlighed i eftermiddags, og havde opdaget et meget problematisk brev. Men jeg havde ikke tænkt mig at ødelægge stemningen i dag, hverken for hende eller nogen andre.

”Det sædvanlige pres på jobbet,” sagde jeg undvigende og håbede, at det indtil videre ville tilfredsstille hendes nysgerrighed.

”Det kan du godt glemme alt om i dag. Det vil jeg ikke have noget som helst af ved mit bord, Hunter Caldwell.”

”Javel, frue.” Jeg blinkede til hende.

Jeg var fast besluttet på at lade problemet ligge på dørtærsklen. Jeg havde tænkt mig at ordne det her på samme måde, som jeg plejede at udrydde alt andet ubelejligt, der stod i vejen for mig. Jeg havde opbygget min virksomhed, da alle odds var imod mig. Jeg ville også finde en løsning på det her, men det blev ikke i aften.

Jeg skulle bare fokusere på min familie, og med lidt held var der ingen, der ville ane uråd. Jeg gik ind i stuen, hvor mine fætre og kusiner og Josie var samlet.

”Hunter, kom du frem til noget ved brunchen?” spurgte Cole. Han var min forretningspartner, men vi var blevet enige om, at det kun var mig, der skulle deltage i brunchen i dag, ellers ville det have set ud, som om vi var for ivrige efter at få aftalen i hus.

Skye, som stod lige imellem os, rystede på hovedet, mens hun pegede fra Cole til mig.

”Bare et godt råd, drenge: Lad være med at pisse mor af ved at diskutere arbejde lige nu. I kender hendes regel: Familiearrangementer er ikke et sted, hvor man snakker forretning.”

”Skye har ret. Jeg opdaterer dig senere.”

Vi småsnakkede om dagens forestående fyrværkerishow. Mine tanker kredsede alligevel hverken omkring brunchen eller klienten. Jeg havde større bekymringer at tænke på. Jeg troede, at jeg gemte det godt – indtil Josie trak mig til side.

”Spyt ud. Hvad er der galt?” spurgte hun. Intet gik forbi min bedste vens næse. Jeg burde have vidst, at jeg umuligt kunne narre hende. Jeg kunne forsøge at slå det hen, men vidste af erfaring, at det ikke ville nytte noget. Så jeg gjorde i stedet et kast med hovedet over mod biblioteket.

”Så slemt? Lad os komme afsted,” sagde hun.

I kampens hede lagde ingen mærke til, at vi sneg os væk.

”Vil du have en drink?” sagde jeg, så snart jeg havde lukket døren bag os. Amelia havde en lille bar i biblioteket.

Josie så undersøgende på mig, men nikkede. Jeg rakte hende et glas rødvin og lukkede så op for

posen.

”Jeg fandt et brev fra Udlændingestyrelsen i min mail. De fornyer ikke mit E2-visum.”

Jeg havde boet i USA i otteogtyve år, men havde stadig et britisk pas. Efter at jeg havde færdiggjort mine studier, havde jeg ansøgt om et arbejdsvisum og derefter et entreprenørvisum. Jeg havde altid tænkt mig at ansøge om opholdstilladelse eller statsborgerskab, men var blevet ved med at udsætte det. Jeg havde simpelthen ikke haft tid til det hele. Det havde ikke været en prioritet, eftersom mit visum var blevet fornyet med jævne mellemrum. Indtil nu. Jeg havde boet her i New York, siden jeg var fire år gammel. Min far havde været en af byens mest succesrige forretningsmænd, indtil han gik konkurs. Kort tid efter, da jeg var fjorten, døde han af et hjerteanfald.

Mor flyttede tilbage til vores hjemby, London. Jeg havde valgt at blive i staterne, fordi jeg havde fået et legat til en lokal privatskole, der også tilbød mulighed for ophold. Det var en kaotisk tid for min familie. Mor og Amelia er søstre. Amelias daværende mand havde arbejdet sammen med far og havde ledet Boston-afdelingen. Efter konkursen forlod han Amelia og mine fætre og kusiner for en yngre kvinde.

Amelia havde indtil da været hjemmegående. At lede efter et job og samtidig opfostre en familie på egen hånd var ikke noget, hun var forberedt på. Mor havde været gode venner med inspektøren på min skole, og hun havde trukket i nogle tråde for at sikre sin søster en lærerstilling. Amelia tog sin familie med til New York og blev min værge.

Jeg besøgte mor et par gange om året i England, men min virksomhed lå her. Mit *liv* var her. New York var mit hjem.

”Har du en digital kopi af dit nuværende visum?” spurgte Josie.

”Nej, det er alt sammen derhjemme.”

”Tag et billede af det og send det til mig, så snart du kommer hjem, okay? Jeg begynder at undersøge det i aften.”

”Tak, Josie, men det her er ikke dit ekspertiseområde.”

Josie var en fantastisk advokat, men hun havde specialiseret sig i selskabsret.

”Jeg har haft lidt at gøre med Udlændingestyrelsen i et par sager. Jeg ved, hvordan de der love fungerer. Jeg fatter ikke, at det er nået så vidt. Vi ordner det, bare rolig.”

Jeg var bekymret, for der var en reel risiko for, at jeg måtte forlade USA. Selv hvis det kun var midlertidigt – så ville jeg ikke kunne gøre det. Foruden et britisk pas havde jeg intet tilhørsforhold til England. Jeg havde ikke engang en accent.

Josie lukkede kortvarigt øjnene og tog en stor tår af sit glas med vin.

”Wow, ro på, ellers giver Amelia mig en skideballe for at have drukket dig fuld inden maden.”

Hun sendte mig et vidunderligt smil. ”Efter alle de år giver hun stadig *dig* skylden for, at *jeg* kommer i vanskeligheder?”

”Du er velkommen til at opdatere hende, når som helst du føler for det. Når som helst,” sagde jeg.

”Jeg kan faktisk godt lide, at hun tror, jeg var uskyldig alle de gange. Hvem ved, hvad hun finder

på, hvis nu jeg kryber til korset? Måske holder hun op med at invitere mig med til middag fjerde juli.”

”Jeg tvivler på, at der er noget som helst, der kan få hende til at holde op med at invitere dig. Jeg har ikke lyst til at fortælle hende noget. Hun kommer bare til at bekymre sig uden grund.”

”Ok.”

Jeg lagde min hånd på hendes lænd og førte hende over mod døren.

”Lad os gå tilbage, inden de bliver mistænksomme,” sagde jeg. Jeg var tæt nok på til at lægge mærke til et par fregner på hendes skuldre og den blottede del af hendes ryg. Hun fik dem kun, når hun havde været ude i solen. Hendes hud så så blød ud, at jeg kun lige akkurat fik stoppet mig selv i at røre ved hende. Du godeste, jeg blev nødt til at holde op med at tænke sådan.

Josie lo. ”Jeg er sikker på, at Tess allerede har lagt mærke til, at vi er væk. Bare vent og se.”

Selv som barn havde min kusine Tess lagt mærke til alt, og det havde ikke ændret sig. Hun pegede på os i selvsamme sekund, vi kom tilbage til stuen.

”Så øh ... hvad sker der lige for den hemmelige exit?” spurgte hun.

Josie sendte mig leende et jeg-sagde-det-jo-blik. ”Hunter og jeg må vel godt have hemmeligheder, må vi ikke?”

Josie

Jeg sad som på nåle resten af middagen. I det sekund jeg kom hjem, sparkede jeg skoene af, greb min bærbare og fordybede mig i min research.

Udvist.

Ordet gav mig kuldegysninger over det hele. Det kunne jeg ikke lade ske. Jeg vidste, at han havde de bedste advokater ved hånden, men jeg kunne ikke bare sidde og gøre ingenting. Jeg var også advokat, ovenikøbet en rigtig god én af slagsen, og jeg var fast besluttet på at hjælpe min bedste ven.

Hunter var en indflydelsesrig mand. Hvis han havde et problem, løste han det. Hvis han satte sig et mål, nåede han det, ligegyldigt hvor mange mennesker, der fortalte ham, at det var urealistisk.

Han havde været snarrådig og karismatisk med en urokkelig energi siden den dag, jeg mødte ham. Vi var begge legatstuderende på den privatskole, vi gik på. De andre børn drillede mig på grund af mit tøj – min familie havde ikke penge til den pæne slags. Men hvor jeg havde været lav og splejset, var Hunter høj og muskuløs og ikke bleg for at bruge sin fysik til at kue andre til at lade mig være i fred.

Jeg undersøgte Udlændingestyrelsens krav til opholdstilladelse og visumforlængelse og undersøgte så nogle vedtægter. Knuden i min mave blev strammere, i takt med at timerne gik, for det her var dyster læsning, især hvis de først havde besluttet sig for ikke at forny ens eksisterende visum.

Klokken var tre om natten, da min telefon brummede med en ny besked.

Hunter: Sover du?

Josie: Nej, researcher stadig.

Jeg havde lavet liste efter liste, men havde ikke noget endegyldigt svar til ham. Jeg rynkede på næsen, da han ringede.

"Jeg er ikke færdig med at undersøge det," sagde jeg i stedet for at sige hej.

"Josie, læg dig til at sove. Jeg får mit team til at klare det her på mandag. Ej, jeg sætter fandme et nyt hold på sagen."

"Jeg vil også slå alt op. Udlændingestyrelsen er ret klare i spyttet omkring betingelserne."

"Okay, så, fyr løs. Hvad har du fundet ud af?"

Jeg lå på maven på sengen med fødderne dinglede ud over kanten og tyggede på spidsen af min blyant. Jeg brød mig ikke om at snakke om mit arbejde, før jeg havde undersøgt hver eneste mulige vinkel på loven og udtømt samtlige mulige scenarier.

"Kom nu, Josie. Jeg er din bedste ven, ikke en dommer. Bare fyr løs om, hvad det nu end er for en løsning, du har."

"Okay okay ... Foruden at gifte dig med en amerikaner er du afhængig af at skulle igennem omfattende papirarbejde og krydsede fingre. Altså, der kommer til at være papirarbejde under alle omstændigheder, men det her er den mest direkte vej."

Han lo anstrengt. "Du laver sjov."

"Desværre ikke. Hør, selvfølgelig har du nogle muligheder, især eftersom du har en stor virksomhed, men de fornyede ikke dit visum ... så jeg er ikke helt sikker på, hvad de kigger efter. Nå, men du *skal* have en opholdstilladelse. Har dine advokater aldrig nævnt det?"

"Det har de, jeg havde bare ikke tid til at tage stilling til det."

"Okay. Nå, men vedrørende opholdstilladelsen. Der er mange, der gifter sig til den. Som advokat er det bestemt ikke en tilgang, jeg anbefaler. Det er strafbart. Hvis du bliver opdaget, kan din amerikanske medlemsvorne få op til et par år i fængsel, og du bliver udvist."

"Men du ville anbefale det som ven?"

Jeg tøvede. "Det er min erfaring, at det er den nemmeste løsning. Det er på ingen måde *nemt*, men det er nemmere end de øvrige muligheder."

Hunter sagde ikke noget i et par sekunder. Da han talte, lød han opgivende. "Jeg har ikke fundet nogen at gifte mig med i løbet af de sidste toogtredivå år. Jeg tror ikke, jeg bare lige kan fremtrylle nogen på bestilling ..."

Interessant. Jeg vidste ikke, at Hunter *ønskede* at finde nogen. Han havde gjort det klart mere end én gang, at han foreløbigt ikke havde nogen planer om at slå sig ned. Men når man så ud, som Hunter gjorde, og var så velhavende ... hvorfor så også lade sig nøje?

"Det behøver ikke at være ægte, Hunter. Bare en aftale med nogen, du stoler på, indtil det her er overstået. Men igen ... det er ulovligt, så du må hellere undersøge de andre muligheder. Skal jeg e-maile det til dig, når jeg har færdiggjort mine *juridiske* forslag?"

"Ja, tak."

"Okay."

"Du er fantastisk, Josie."

Klangen i hans stemme var lækkert sensuel. For det meste formåede jeg at ignorere det, men ikke nu her midt i min søvnige tåge. Varmen strømmede igennem mig med en intensitet, der fik musklerne i min mave til at trække sig sammen. Min stemme sitrede lidt, da jeg sagde godnat til ham.

Der var dage, hvor det var en farlig affære at være Hunter Caldwells bedste ven.

Jeg færdiggjorde min research klokken fire om morgenen og sendte materialet videre til Hunter. Gudskelov var det lørdag i morgen. Som advokat arbejdede jeg ofte ud på de sene timer, men det var et par år siden, jeg sidst havde lavet en 'all-nighter'.

Jeg havde regnet med at falde i søvn, i selvsamme sekund mit hoved ramte puden, men skræmmende tanker pinte mig.

Hvad nu, hvis Hunter ikke fik styr på det her? Jeg var blevet så vant til, at han altid fik sin vilje, at tanken om at han på et tidspunkt ville falde over noget, han ikke kunne løse, aldrig så meget som havde strejfet mig. Hvad, hvis han blev nødt til at skifte opholdsland?

I et par korte øjeblikke blev jeg igen til teenagepiggen, der ikke havde andre end ham, og en iskold kuldegysning gled ned ad ryggen på mig.

Jeg var lige ved at række ud efter min telefon for at se, om han havde svaret på min mail. Det var fjollet. Hvad havde jeg forventet? At han mailede tilbage til mig i løbet af fem minutter og informerede mig om, at han, som altid, på mirakuløs vis havde fundet en løsning?

Da jeg først faldt i søvn, var det langt ud på morgenen.

Jeg vågnede fire timer senere og havde det, som om mit hoved vejede et ton. Jeg var virkelig blevet for gammel til at sidde oppe hele natten. Jeg var på vej til at gå ud i bad, da min telefon fangede min opmærksomhed. Jeg havde en ulæst besked fra Hunter.

Hunter: Du sover sikkert længe, men send mig lige en besked, når du vågner.

Josie: Jeg er vågen.

Han svarede med det samme.

Hunter: Har du planer for i dag?

Josie: Først i aften.

Hunter: Må jeg komme forbi om en times tid?

Josie: Ja da.

Jeg var sikker på, at det var, fordi han ville gennemgå den liste, jeg havde sendt ham her til morgen. Derfor skyndte jeg mig med badet, jeg ville have tid til at læse den igennem igen. Jeg var stadig for træt til sammenhængende tanker, så efter at have været i bad satte jeg mig til rette i sofaen og nippede til en stor kop kaffe.

Den lejlighed, jeg boede i, var en behagelig etværelses i Kips Bay. Det var den gode blanding mellem ikke at skulle have monsterlang transporttid til arbejde og ikke at brænde halvdelen af min løn af på husleje. Det meste af tiden betød manglen på indretning i mit hjem ikke det store for mig, eftersom jeg aldrig var her særligt meget, men på mine fridage blev det meget tydeligt, hvor enkelt det hele var. Hvide vægge; møbler i diverse nuancer af creme og grå. Jeg havde et enkelt maleri fra Ikea, der forestillede en regnskov, hængende ved siden af mit fjernsyn.

Indretning havde aldrig været min stærke side. Det havde mode heller ikke, men der var det i det mindste nemmere at improvisere. Jeg ejede flere jakkesæt – hvilket stort set var min advokatuniform – og et par cocktailkjoler. Jeg var en pige, der foretrak det enkle.

Jeg havde netop genlæst e-mailen for anden gang, da det ringede på døren.

Da jeg åbnede døren, smilede Hunter ned til mig, mens han holdt om en pose fra min yndlingsmorgenmadsbiks. Hvorfor, åh, hvorfor skulle det der smil absolut være så fandens sexet og dragende?

”Jeg kommer med gaver.”

Jeg kunne lugte smeltet ost og pandekager. Mine tænder løb i vand. Jeg klemte øjnene sammen.

”Prøver du at bestikke mig til at tage med dig til et af de der fiseformemme kunstgallerier? For jeg kan godt sige dig: Én gang var nok for mig.” Jeg smilede, men mente det rent faktisk. Han plejede som regel at starte med at blødgøre mig med morgenmad i weekenderne.

Hans smil blev bredere. ”Jeg prøver at bestikke dig til at gifte dig med mig.”